

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže právní věci žalobce: **T. N.**, bytem M., P., proti žalované: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 22. 4. 2015 a ze dne 25. 9. 2015 o žádostech žalobce o poskytnutí informací.

t a k t o:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 22. 4. 2015 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015 a rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015 ve věci žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 o poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců žalované se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 25. 9. 2015 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne ze dne 17. 8. 2015 a rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015 ve věci žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců žalované se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- III. Žalované České televizi se nařizuje, aby žalobci poskytla informace v rozsahu požadovaném v žádostech žalobce ze dne 16. 7. 2012 a 31. 7. 2015 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se žalobami podanými k Městskému soudu v Praze a vedenými pod sp. zn. 9A 138/2015 a 9A 238/2015 domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize uvedených v záhlaví tohoto rozsudku.

Rozhodnutím generálního ředitele České televize (dále také žalovaného) ze dne 22. 4. 2015 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 3. 3. 2015, čj. LP 157/2015 o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 o poskytnutí informací o platových poměrech 11 zaměstnanců – členů managementu České televize, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 25. 9. 2015 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015, čj. o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací o platových poměrech 9 zaměstnanců – členů managementu České televize, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Spor mezi účastníky řízení vznikl v otázce, zda údaje o platech a odměnách bývalých i současných členů managementu České televize podléhají povinnosti poskytnout o nich informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, případně, co takovému postupu zveřejnění brání.

Z důvodu obdobných skutkových okolností a posouzení téže právní otázky aplikace ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím ohledně zveřejnění platových poměrů členů managementu České televize městský soud usnesením ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9A 238/2015-37 spojil obě podané žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9A 138/2015.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

Žalovaný prvním napadeným rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015 rozhodoval ve věci žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2017 (doručené České televizi dne 18. 7. 2017) o poskytnutí informací již po druhé, a to poté, kdy jeho původní odvolací rozhodnutí potvrzující odmítnutí žádosti Českou televizí v rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012 bylo zrušeno Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. 6A 156/2012 a kdy žalovaný sám v důsledku soudního rozhodnutí zrušil i prvostupňové rozhodnutí České televize.

Žalovaný druhým napadeným rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015 rozhodoval ve věci žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2015 o poskytnutí informací, odmítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí České televize ze dne 17. 8. 2015.

V odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný vypořádával s námitkami žalobce, že dle rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 55/2012-62 a

Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 289/2011 a sp. zn. 6A 156/2012 je u členů vrcholného vedení České televize třeba poskytnout informace o platových poměrech bez dalšího.

Žalovaný k této stěžejní odvolací námitce v prvním napadeném rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 uvedl, že se řídil jak uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze, tak závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku pod č. j. 8 As 53/2012 ze dne 22. 10. 2014. Žalovaný má za to, že Česká televize požadavkům plynoucím ze závěrů rozhodnutí správních soudů vyhověla. Shledal splněným, že Česká televize v dalším řízení umožnila zaměstnancům, jejichž platebních poměrů se žádost týkala, se k žádosti vyjádřit. Česká televize také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu odmítla žádost žalobce o poskytnutí předmětných informací s odkazem na to, že tyto naplňují znaky obchodního tajemství, což představuje legitimní důvod pro omezení práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. To, že informace o nákladech na konkrétního zaměstnance může být obchodním tajemstvím povinného subjektu, rozsudek Nejvyššího správního soudu připouští. Žalovaný citoval z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a doplnil, že ani závěr rozsudku Městského soudu v Praze, který rozhodoval v intencích uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, nevyloučil, že by se v případě požadované informace nemohlo jednat o obchodní tajemství. Česká televize nadto ve svém rozhodnutí provedla test proporcionality mezi politickým právem na informace a právem České televize vlastnit majetek. Žalovaný dospěl k závěru, že v tomto případě je třeba upřednostnit právo na ochranu obchodního tajemství před právem žalobce na poskytnutí informací. Dle účelu zřízení České televize bylo třeba zohlednit, že při vykonávání veřejné služby Česká televize stojí v přímé konkurenci ke komerčním provozovatelům vysílání a dalším subjektům na mediálním trhu, k její kontrole tak nelze přistupovat jako ke kontrole jiných státních institucí. Výroční zprávy o hospodaření České televize procházejí jednáním a schvalováním v Poslanecké sněmovně. Požadovaná informace pro žalobce tak nemůže přispět k lepší kontrole nad vynakládáním veřejných prostředků, pokud žalobci nejsou známky mzdy a odměny u manažerů působících v jiných sdělovacích prostředcích. Žalovaný dále s odkazem na odbornou literaturu vysvětloval, že požadované informace splňují znaky obchodního tajemství v jejich materiální hodnotě – ocenitelnosti a s výjimkou mzdy a odměn generálního ředitele České televize, nejsou běžně dostupné. Požadované informace tak nejsou jen informacemi důvěrnými, ale naplňují i znak obchodního tajemství.

Žalovaný ke stěžejní námitce žalobce v druhém napadeném rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015, kromě obdobné argumentace jako v napadeném rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 uvedl, že závěry rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10A 289/2011 byly přijaty před sjednocující judikaturou rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a z této judikatury vychází jen rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6A 156/2012. Dle názoru žalovaného nedošlo k žádnému pochybení České televize ani, pokud tato vycházela z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, neboť bod 97 tohoto rozsudku připouští, že se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků výjimečně neposkytují. Za tuto výjimku lze považovat institut obchodního tajemství, a to i v případě, kdy ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím považuje obchodní tajemství za absolutní důvod pro neposkytnutí informací. Důvody takové výjimky jsou pak uvedeny v bodě 83 rozsudku Nejvyššího správního soudu. Jestliže tento soud připustil obchodní tajemství jako výjimku, pak nelze prisuzovat tento stupeň ochrany jen některým zaměstnancům a jiným nikoliv. Ochrana je poskytována pouze obchodnímu tajemství, tj. k datům v něm obsaženým, která mají vztah ke konkurenceschopnosti v určitém tržním prostředí. Rozhodnutí České televize přitom obsahovalo dostatečné odůvodnění toho, proč předmětné údaje nelze, právě s odkazem na znění zákonů a soudní judikaturu, poskytnout.

Vzhledem k uvedenému žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadených rozhodnutí.

III. Žaloby

Žalobce v podaných žalobách nejprve uvedl skutečnosti, týkající se řízení předcházejících vydání napadených rozhodnutí.

Uvedl, že žádostí ze dne 16. 7. 2012 (doručena České televizi 18. 7. 2012 požádal Českou televizi podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí sdělení:

- 1) platových poměrů (plat, příplatky a odměny apod.) za období červenec 2011-červenec 2012,
- 2) výše odměn za období červenec 2011- červenec 2012 a
- 3) u všech odměn i sdělení jejich důvodů,

a to u 9 členů tehdejšího managementu České televize a 2 členů předchozího managementu České televize, jmenovitě uvedených v žádosti včetně jejich pracovního zařazení.

Žádostí ze dne 31. 7. 2015 (doručena téhož dne) požádal Českou televizi podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí sdělení:

- 1) platových poměrů (plat, příplatky a odměny apod.) za roky 2012,2013, 2014 a 2015 (u r. 2015 k datu vyřízení žádosti),
- 2) důvodu mimořádných odměn za roky 2012,2013,2014 a 2015,

a to u 9 členů tehdejšího managementu České televize, jmenovitě uvedených v žádosti včetně jejich pracovního zařazení, (u některých pouze za období v těchto funkcích).

Žalobce uvedl, že uvedeným žádostem nebylo vyhověno a žalovaný žádosti odmítl v podstatě s tím, že právo na ochranu soukromí zaměstnanců České televize převažuje nad právem veřejnosti na informace. Tento závěr byl ve vztahu k první žádosti ze dne 16. 7. 2012 (doručené žalované televizi dne 18. 7. 2012) předmětem přezkumu Městským soudem v Praze v rozsudku pod sp. zn. 6A 156/2012, v němž tento soud nepřistoupil na posuzování žádosti z hlediska principu proporcionality zájmů, odvolací rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Obdobně i předchozí rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 289/2011 ve zcela analogické věci odmítl závěr žalovaného o nemožnosti poskytnout informace o platových poměrech 2 zaměstnanců České televize na postu ředitelů a nařídil požadované informace poskytnout.

Žalobce namítal, že i přes uvedenou judikaturu Česká televize v následujících předmětných řízeních, týkajících se předmětných žádostí žalobce, opětovně odmítla požadované informace poskytnout s odůvodněním, že tyto informace naplňují znaky obchodního tajemství stanovené v § 504 občanského zákoníku. Žalobce tedy namítá, že postup žalované je v rozporu s uvedenými rozsudky Městského soudu v Praze a dále i s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012-62, neboť členové vrcholného vedení České televize naplňují definici vedoucích zaměstnanců, u nichž je třeba informace o platech bez dalšího poskytnout.

Žalobce má za to, že otázka zveřejnění platových poměrů nejvyššího vedení České televize již byla zodpovězena uvedenými rozsudky a není důvodu žalobcem požadované informace neposkytnout. K úvaze České televize, že údaje o platech a odměnách jsou obchodním tajemstvím, žalobce odkázal na svou argumentaci v odvolání a vyslovil názor, že údaj o platech a odměnách nenaplnuje třetí znak obchodního tajemství, jímž je ocenitelnost. Obchodní tajemství musí mít penězi vyjádřitelnou hodnotu, musí být zpeněžitelné, tím mohou být např. určité technologické postupy, receptura či jedinečné výrobní postupy. Žalobce poukazuje na to, že Česká televize zaměnila obchodní tajemství za důvěrnou informaci ve smyslu ust. § 1730 občanského zákoníku. Dle žalobce rovněž není naplněn ani čtvrtý znak obchodního tajemství, podle něhož musí být obchodní tajemství v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Plat manažerů České televize žalobce považuje, vzhledem k působení některých z nich i v komerčních televizích, za dostupný a známý.

Z uvedených důvodů se žalobce v podaných žalobách domáhal vydání rozsudku, jímž by soud zrušil obě napadená rozhodnutí generálního ředitele České televize i prvostupňová rozhodnutí České televize a současně žalovanému nařídil, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci informace v rozsahu požadovaném v žádostech žalobce ze dne 16. 7. 2012 a 31. 7. 2015.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015 považoval námitku žalobce, že Česká televize nerespektovala právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze, za pouhé obecné tvrzení, které nereflakuje podrobné odůvodnění žalovaného, proč není rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zatíženo vadou nerespektování právního názoru Městského soudu v Praze. Žalobce tak ohledně názoru soudu, ale i žalobními tvrzeními o absenci znaků obchodního tajemství jen opakuje námitky uplatněné jím již v odvolání, aniž by zpochybňoval a konkrétně napadal závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je proto toho názoru, že žalobce neuvádí žádné konkrétní žalobní důvody proti závěrům žalovaného, který již odvolací námitky žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudcích č. j. 8As 83/2013-83 a č. j. 2 Afs 37/2012-47, jejichž závěry lze aplikovat i na vztah žaloby k rozhodnutí správních orgánů, má za to, že soud se žalobními námitkami žalobce může zabývat toliko v obecné rovině, tj. zda jsou závěry napadeného rozhodnutí přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a s principy obecné a právní logiky. Ve zbývajícím žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí České televize, které považuje za správné a vydané v souladu se zákonem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě, směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015 kromě výhrad k obecnému pojetí žalobních námitek, poukázal na podrobné zdůvodnění znaků obchodního tajemství v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí České televize včetně znaku ocenitelnosti a běžné nedostupnosti údajů, tvořících obchodní tajemství, a poukázal na to, že pojem „ocenitelnosti“ nelze zaměňovat se „zpeněžováním“, jak žalobce tvrdí. Česká televize objasnila, proč mají předmětné informace konkrétní cenu pro ni i pro její konkurenty a jaké náklady by žalovaný mohl nést v důsledku jejich prozrazení. Poukázala na úpravu obsaženou v ust. § 1730 občanského zákoníku a smysl institutu důvěrných informací, podle kterého tyto informace mohou naplňovat i znaky obchodního tajemství, kdy rozhodující je zájem osoby na utajení takových informací. Žalovaný se dále vyjádřil ke způsobu určení platu dvou manažerů České televize, kteří působili i v komerčních televizích, a k ochraně

těchto informací v konkurenčním prostředí. Pro úplnost žalovaný dodal, že Česká televize již dřívejším rozhodnutím ze dne 31. 7. 2012 sdělila žalobci celkovou částku vyplacenou na mzdách včetně odměn managementu České televize v obdobích leden - červen 2011 a leden - červen 2012. Žalobce tak již dříve měl možnost udělat si představu o tom, jaké peněžní prostředky Česká televize na odměňování svého managementu vynakládá a provést tak veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky České televize, aniž by bylo zasaženo do obchodního tajemství a soukromí konkrétních osob.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podané žaloby zamítl.

V. Repliky žalobce a dupliky žalovaného

Žalobce se v podaných replikách v návaznosti na judikaturu Městského soudu v Praze dovolával i stejných závěrů o povinnosti poskytovat informace o veřejných prostředcích, vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014, konkrétně v bodu 97, podle kterého je povinnost informace o platech vedoucích zaměstnanců bez dalšího poskytnout. K argumentaci žalovaného, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím a k bodu 83 zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který připouští možnost výjimečného neposkytnutí informace z důvodu obchodního tajemství, žalobce uvedl, že tato argumentace ob stojí pouze pro případy, že požadavek na zveřejnění platových poměrů se netýká zaměstnanců v řídicích pozicích, tedy těch, kteří nerozhodují o výdajích s dopadem na hospodaření povinného subjektu. Obranu žalovaného považoval také za vyvrácenou zněním ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný ve svých duplikách polemizoval s následnou argumentací žalobce rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Poukazoval na to, že bod 97 zmíněného rozsudku nestanoví absolutnost poskytování informací a v bodu 83 je připuštěna výjimka pro ochranu obchodního tajemství v případě, kdy náklady na zaměstnance jsou parametrem jeho konkurenceschopnosti v tržním prostředí a s ohledem na to mohou být takové náklady chráněny jako obchodní tajemství. K uvedenému dodal, že tento závěr nemohl Nejvyšší správní soud učinit pouze ve vztahu k určitému typu zaměstnanců, neboť by tím vytvářel jednoznačnou nerovnost mezi zaměstnanci a jejich ochranou. Žalovaný dále připomněl, že kontrola veřejnosti ve vztahu k České televizi je zajištěna prostřednictvím Rady České televize ustanovené zákonem č. 483/1991 Sb., která sleduje a kontroluje hospodaření České televize a v souvislosti s odměňováním žalobcem jmenovaných osob nevyvstaly žádné pochybnosti o nevhodném vynakládání veřejných prostředků.

VI. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního v mezích žalobních námitek.

Žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 3 téhož zákona se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud je požadována informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Pokud jde o ústavněprávní rovinu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Dle uvedené a relevantní právní úpravy soudy již ve svých dřívějších rozhodnutích, konkrétně ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací posuzovaly, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o platových poměrech a výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn poskytovaných za výkon práce.

Ve shodě se žalovanou lze konstatovat, že základní právo na ochranu soukromého života lze omezit za účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásahy do základního práva však musí odrážet specifika každého jednotlivého případu. V případě kolize jednotlivých ústavně garantovaných práv je na místě zásadně přistoupit k aplikaci testu proporcionality spočívajícímu v testu vhodnosti, potřebnosti a poměřování (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

Pro nyní posuzovanou věc je rozhodné, že po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb. byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vedle dalších změn přidána nová, výše citovaná ustanovení § 8a a § 8b. I nadále nezměněn zůstal (po novelizaci

provedené zákonem č. 61/2006 Sb.) součástí zákona o svobodném přístupu k informacím jeho § 10, podle něhož informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Městský soud v Praze již ve svém předchozím rozsudku sp. zn. 6A 153/2012 o žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2012 pojednal o závěrech Nejvyššího správního soudu, na které soud i nyní v úplnosti odkazuje. Přesto považuje, s ohledem na opětovné negativní rozhodnutí žalovaného vyzdvihnout zásadní závěr rozšířeného senátu, že vzhledem k tomu, že právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní, ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Proč je tomu absolutně tak, následně Nejvyšší správní soud judikuje ze systematiky zákona a již z úvahy zákonodárce o proporcionality chráněných zájmů, promítnuté do citovaných ustanovení. Podmínky, kdy informace poskytnout, jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“ (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku).

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážít zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. A to proto, jak výslovně uvedl, že *„úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.*

Z tohoto pohledu, jak usoudil i Městský soud v Praze ve svém rozsudku sp. zn. 6A 156/2012, není pro řešení sporu mezi žalobcem a Českou televizí relevantní argument opřený o posuzování přiměřenosti zájmů, který se opětovně objevuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015, neboť žalovaný zde zcela jednoznačně hodnotí, že v tomto případě je třeba upřednostnit právo na ochranu obchodního tajemství před právem žalobce na poskytnutí informací. V uvedeném žalovaným postupoval v rozporu s výchozí premisou rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vycházet toliko ze systematiky zákona, která

již zakotvuje úvahu o upřednostnění veřejného zájmu na poskytování informací ohledně příjemců veřejných prostředků na úkor zájmů ostatních, s výjimkami výslovně v zákoně stanovenými. Obecně ochrana obchodního tajemství (pokud by pod ní vůbec mohly být zahrnuty příjmy z veřejných prostředků pro vrcholové zaměstnance České televize) mezi tyto výjimky nespadá, naopak je v ust. § 9 odst. 2 zákona absolutně vyloučena pro případ, že se informace týkají používání veřejných prostředků.

K ústavní konformitě upřednostnění práva na informace, dle výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím trpěl z hlediska tohoto testu ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby. Tyto úvahy právě zahrnují body 75 až 86 rozsudku Nejvyššího správního soudu, tedy včetně žalovaným argumentovaného výkladu v bodě 83.

Městský soud v Praze přisvědčuje žalovanému v tom, že Nejvyšší správní soud skutečně v bodu 83 připustil výjimku pro neposkytnutí informace o nákladech na zaměstnance, jsou-li tyto náklady parametrem konkurenceschopnosti v tržním prostředí, přičemž připustil možnost jejich ochrany jako obchodního tajemství, učinil tak však v návaznosti na zevrubné pojednání o možných výjimkách pro případy podružného a okrajového (marginálního) veřejného (nikoliv soukromého) zájmu na zveřejnění určité oblasti hospodaření veřejné sféry. Nicméně takovou možnost výjimky z ustanovení zákona § 9 odst. 2 pojal, aniž by se podrobněji zabýval tím, kdy a za jakých podmínek lze platové poměry v konkurenčním prostředí skutečně považovat za náklady naplňující znaky obchodního tajemství a aniž by následně ve stěžejní části svého rozsudku pod bodem III.2.4, týkajícího se kritérií aplikace zásady proporcionality, nastínil situace, kdy by platové poměry mohly představovat obchodní tajemství.

Podstatu uvedených úvah Nejvyššího správního soudu však lze nalézt v obecně pojatém korektivním principu zásady přiměřenosti tam, kde by nebylo možné dosáhnout ústavní konformity aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto limitované užití testu proporcionality Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku připustil za následujících podmínek: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací.

Nejvyšší správní soud zcela jasně a výslovně vyložil, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*
- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či*

povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),

- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),

- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně např. kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Z takto vymezených limitů možné aplikace principu přiměřenosti v jednotlivých případech je z hlediska nyní posuzované věci zřejmé, že v případě osob, o jejichž platových poměrech hodlal žalobce informace získat, jde nepochybně o kategorii zaměstnanců povinného subjektu, u nichž je třeba poskytnout informace o platech bez dalšího, neboť se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí zcela přímo a kde případná ochrana obchodního tajemství jako výjimka zmíněná, nadto jen okrajově. Nejvyšším správním soudem, ustupuje do pozadí. Námitka žalovaného o nerovnosti ve vztahu k zaměstnancům neobstojí, neboť dle zákona o svobodném přístupu k informacím není prioritně chráněn soukromý zájem (nejde o to, co je obchodním tajemstvím), ale je chráněn veřejný zájem na informace o veřejných prostředcích (tj. za jakých podmínek se obchodní tajemství za obchodní tajemství nepovažuje).

Na základě všech právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem a vedoucích k závěru, že informace o platových poměrech příjemců veřejných prostředků na vedoucích postech povinného subjektu, majících vliv na hospodaření a činnost tohoto subjektu, se zásadně poskytují (bod 97 rozsudku), neměl žalovaný, ale ani Městský soud v Praze při přezkumu jeho rozhodnutí důvod judikatorně aplikovat jen dílčí, blížeji nerozvedenou úvahu Nejvyššího správního soudu (viz bod 83 – úvaha „navíc“) tak, že by na základě této úvahy, bez kontextu s dalšími, stěžejními částmi rozsudku rozšířeného senátu a v rozporu s ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, vyložili, že požadované informace o platových poměrech zaměstnanců České televize jsou obchodním

tajemstvím, které vzdor ust. § 9 odst. 2 cit. zákona nelze poskytnout. Takový závěr nálezu práva rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu neodpovídá.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nerespektoval právní závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze a svá rozhodnutí založil na důvodu, který je v rozporu se zákonem a výkladem práva, jež mu byl již v předchozím řízení soudem vyložen, městský soud přistoupil k postupu dle ust. § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout, nejsou-li při soudním přezkumu shledány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. Městský soud v Praze v nyní projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí žalobcem požadované informace, a proto zrušil napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí České televize a povinnému subjektu – České televizi nařídil poskytnout informace v rozsahu požadovaném v žádostech žalobce ze dne 16. 7. 2012 a 31. 7. 2015 ve lhůtě, kterou stanoví zákon a která je s ohledem na stav řízení po doplnění předchozích řízení a na znalost judikatury Nejvyššího správního soudu pro povinný subjekt dostatečná.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, které spočívají v zaplacených soudních poplatcích z podaných žalob ve výši 6000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.